

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON

Cronicile lui Magnus Bane

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS
—2017—

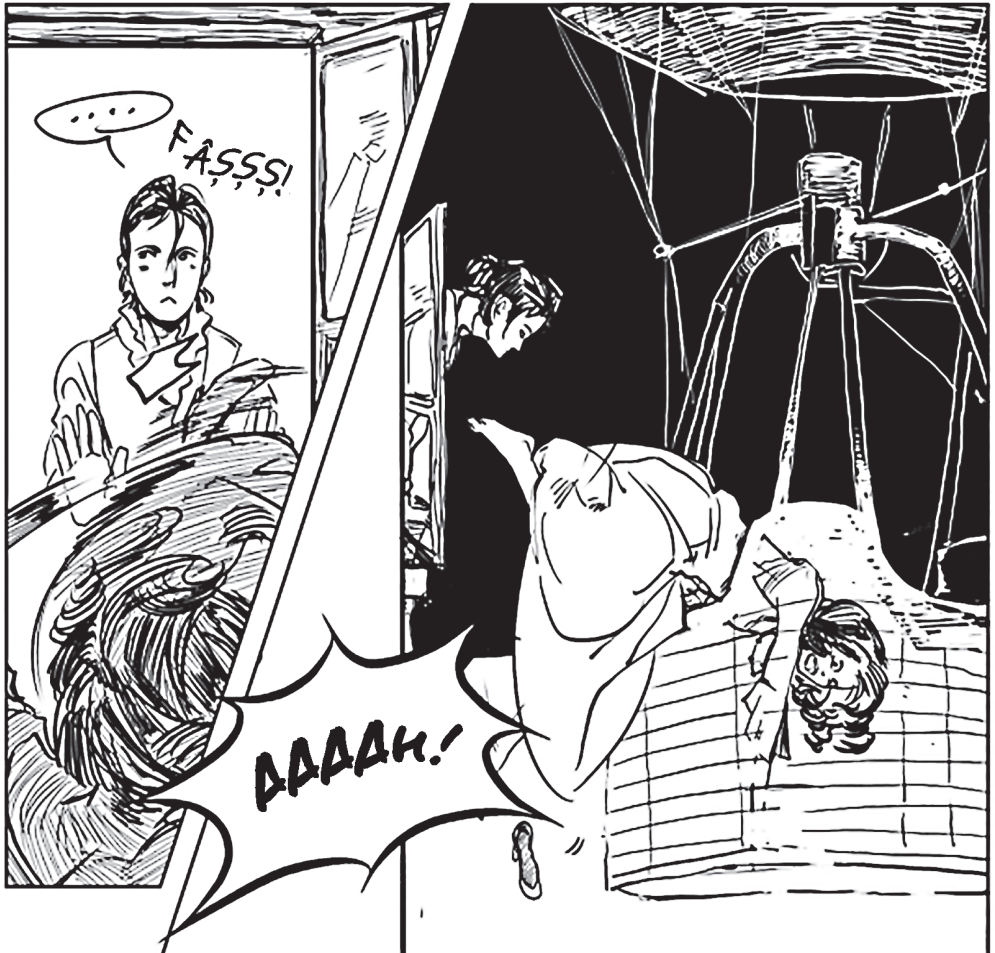
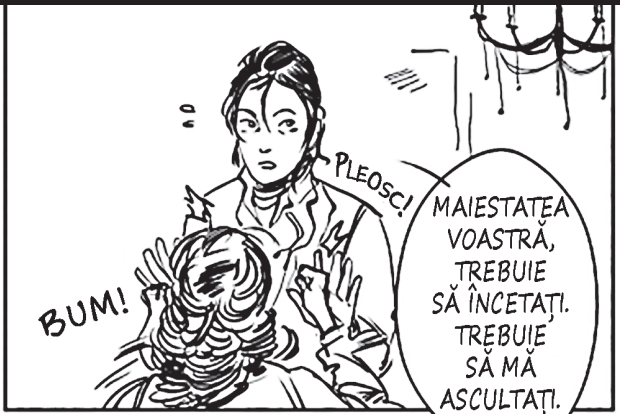
Regina fugară

de Cassandra Clare și Maureen Johnson

*La cuvântul „Axel”, ea încremeni. Asta era tot ceea ce-i trebuia lui. O
îmbrânci cu spatele pe fereastră. Balonul, împins înapoi de forță,
se îndepărtă cam treizeci de centimetri de fereastră — așa că ea ateriză pe
jumătate înăuntru, pe jumătate afară.*

PARIS, IUNIE 1791

În Paris, în diminețile de vară, exista un miros care îi plăcea lui Magnus. Era ceva surprinzător, căci în diminețile de vară Parisul mirosea a brânză care stătuse toată ziua la soare, a pește și a părțile mai puțin dezirabile ale unui pește. Mirosea a oameni și a toate lucrurile pe care le produc oamenii (asta nu se referă la artă sau la cultură, ci la lucrurile mai sordide care erau aruncate pe ferestre din găleți). Însă acestea erau scoase în evidență de alte izuri, iar izurile se deplasau iute de pe o stradă pe alta ori de la o clădire la alta. Mirosul îmbătător de la o brutărie putea fi urmat de o revărsare de gardenii dintr-o grădină, care ceda locul unei duhori cu iz de fier de la un abator. Parisul era pur și simplu viu — Sena pompa apă ca o arteră importantă, bulevardele mari se îngustau până la cele mai mici alei... și fiecare centimetru din oraș avea un miros.

Mirosea a *viață* — viața sub fiecare formă și în fiecare măsură.

În orice caz, mirosurile de astăzi erau puțin mai tari. Magnus alege un traseu nefamiliar, unul care îl duse într-o zonă destul de accidentată a Parisului. Strada de aici nu era la fel de netedă. Era nemilos de cald

în cabrioleta care înainta în salturi. Magnus își animase unul dintre magnificele sale evantaie chinezești și acesta fâlfâia ineficient spre el, de-abia stârnind un curent de aer. Dacă ar fi fost pe deplin sincer cu el însuși (și nu voia să fie), era puțin cam prea cald pentru jiletca sa cea nouă, în dungi albastre și roz, făcută din tafta și satin, și vesta de mătase cu revere brodată cu o scenă de păsări și heruvimi. Gulerul și peruca, pantalonii bufanți din mătase, minunatele mănuși noi în cea mai delicată nuanță de galben-lămâie... îi era puțin cam prea *cald*.

Totuși. Dacă cineva putea să arate atât de fabulos, era musai s-o facă. Ori le purta *pe toate*, ori nu mai purta nimic.

Se lăsă pe spate pe bancheta cabrioletei și acceptă transpirația cu un sentiment de mândrie, bucuros că trăia după principiile sale, principii care erau acceptate pe scară largă în Paris. În Paris, oamenii erau întotdeauna în căutarea ultimei mode. Peruci înalte până în tavan, cu bărcuțe în miniatură în ele; mățăsuri scandaloase; fard alb și pomeți înalți și îmbujorați, atât la bărbați, cât și la femei; alunițele decorative; croiala; culorile... În Paris, cineva putea să aibă ochi de pisică (iar el îi avea) și să spună oamenilor că era un artificiu al modei.

Într-o lume ca aceasta, era multă treabă pentru un magician întreprinzător. Aristocraților le plăcea puțină magie și erau dispuși să plătească pentru ea. Plăteau pentru noroc la masa unde se juca faraon. Îl plăteau ca să le facă maimuțele să vorbească, să le facă păsările să cânte ariile lor preferate din opere, să le facă diamantele să strălucească în culori diferite. Voiau să le apară spontan pe obraji alunițe în formă de inimioare, de cupe de șampanie și de stele. Voiau să-și uluiască oaspeții punând să țâșnească flăcări din fântânile arteziene și apoi să-i distreze pe aceiași oaspeți punându-le șezlongurile să umble prin încăpere. Și listele lor de solicitări pentru dormitoare — ei bine, păstra cu grijă notițe legate de acelea. Erau mai mult decât plini de fantezie.

Pe scurt, oamenii din Paris și din Versailles, orașelul regal învecinat, erau cei mai decadenti oameni pe care îi cunoscuse vreodată Magnus, iar el îi venera pentru asta.

Firește, Revoluția descurajase unele dintre acele lucruri. Lui Magnus i se amintea zilnic de acest fapt — chiar și acum, în timp ce trăgea la loc perdelele din mătase albastră ale trăsुरii. Se alesese cu câteva priviri pătrunzătoare din partea acelor *sans-culotte* care își împingeau cărucioarele sau vindeau carne de pisică. Magnus avea un apartament în cartierul Le Marais, pe *rue Barbette*, foarte aproape de Hôtel de Soubise, casa vechiului (și recent răposatului) său prieten, prințul de Soubise. Magnus beneficia de o invitație permanentă de a cutreiera grădinile sau de a se distra singur ori de câte ori dorea să o facă. De fapt, putea să intre în orice casă mare din Paris și să fie primit cu căldură. Prietenii săi aristocrați erau caraghioși, dar, în cea mai mare parte, inofensivi. Însă acum era problematic să fie văzut în compania lor. Câteodată era problematic să fie văzut în general. Nu mai era un lucru bun să fii foarte bogat sau să ai mulți prieteni sau membri ai familiei care să fie importanți sau puternici. Masele de nespălați, generatorii duhorii, preluaseră controlul asupra Franței, răsturnând totul în calea lor murdară.

Sentimentele lui cu privire la Revoluție erau amestecate. Oamenii erau flămânzi. Prețul pâinii era în continuare foarte ridicat. Nu ajuta faptul că regina, Maria Antoaneta, atunci când i se spusese că oamenii nu își puteau permite pâine, sugerase să mănânce în schimb cozonac. Lui Magnus i se părea firesc ca oamenii să ceară și să primească hrană și lemne de foc, și principalele necesități ale vieții. Întotdeauna îi era milă de sărmani și de cei năpăstuiți. Însă, în același timp, niciodată nu mai existase o societate atât de minunată precum cea a Franței, cu înălțimile și excesele sale amețitoare. Și în vreme ce îi plăcea exaltarea, îi plăcea și să aibă habar de ce se petrecea, iar de asta cam ducea lipsă. Nimeni nu știa exact cine conducea țara. Revoluționarii se certau tot timpul. Constituția se scria întruna. Regele și regina erau în viață și, cumva, se presupunea că încă erau la putere, dar erau controlați de către revoluționari. Periodic, aveau loc ucideri, incendii sau atacuri, toate în numele libertății. Să trăiești în Paris era ca și cum ai fi trăit într-un butoi de pulbere care era așezat deasupra mai multor alte butoaie de

pulbere, care se aflau pe un vas ce se clătina orbește pe mare. Întotdeauna exista sentimentul că într-o bună zi oamenii — oameni *neprecizați* — ar fi putut decide să omoare pe oricine își putea permite o pălărie.

Magnus oftă și se lăsă pe spate, dincolo de raza vizuală a ochilor iscoditori, și duse la nas o batistă parfumată cu iasomie. Destul cu duhoarea și cu bătaia de cap. Se ducea să vadă un balon.

Firește, Magnus mai zburase până atunci. Animase covoare și plutise pe spinările unor stoluri de păsări migratoare. Dar nu mai zburase niciodată condus de o mână omenească. Zborul cu balonul era ceva nou și, sincer, puțin alarmant. Pur și simplu să țâșnești în sus în aer într-o creație fabuloasă și în culori țipătoare, cu întreg Parisul zgâindu-se la tine...

Acesta, desigur, era motivul pentru care trebuia să încerce.

Moda balonului cu aer cald trecuse pe lângă el atunci când fusese ultimul răcnet în Paris, cu aproape zece ani în urmă. Dar cu numai o zi în urmă, când Magnus băuse probabil puțin cam prea mult vin, ridicase privirea și văzuse una dintre acele minuni de culoarea cerului, în formă de ou, plutind deasupra lui, cu imagini ale zodiacului și cu *fleurs-de-lis*¹, și, pe neașteptate, se simțise copleșit de dorința de a urca în coșul său și de a zbura deasupra orașului. Fusese o toană, iar Magnus nicipând nu acorda vreunui alt lucru mai multă importanță decât unei toane. Reușise să dea de urma unuia dintre frații Montgolfier² chiar în aceeași zi și plătise mult prea mulți *louis d'or*³ pentru un tur particular.

Iar acum, aflat în drum spre locul de îmbarcare în mai sus-pomenitul tur în această zi toridă, Magnus medita la cât de mult vin băuse în după-amiaza în care pusese totul la cale.

Fusese chiar foarte mult vin.

Trăsura lui se opri în sfârșit lângă Château de la Muette, cândva un palat mic și frumos, acum pe punctul de a se prăbuși. Magnus coborî

¹ Crini, simbolul casei regale franceze, în lb. franceză.

² Inventatorii balonului cu aer cald.

³ Ludovici de aur, moneda Franței regale, în lb. franceză.

în după-amiaza năclăioasă și intră în parc. În aer plutea o senzație de înăbușeală care făcea ca minunatele veșminte ale lui Magnus să atârne greoaie. Merse de-a lungul cărării, până ce ajunse la locul de întâlnire, unde balonul său și echipajul îl așteptau. Balonul era dezumflat pe iarba — mătasea la fel de frumoasă ca oricând, dar efectul general nu la fel de impresionant precum sperase. La o adică, avea halate de casă mult mai bune.

Unul dintre frații Montgolfier (Magnus nu-și putea aminti pe care îl angajase) veni în grabă spre el, roșu la față.

— *Monsieur Bane! Je suis désolé, monsieur*¹, dar vremea... azi nu va coopera. Este cum nu se poate mai supărător. Am văzut în depărtare un fulger.

Cum era de așteptat, de îndată ce cuvintele fură rostite, se auzi un bubuit de tunet în depărtare. Și cerul chiar avea o nuanță verzuie.

— Zborul nu este posibil astăzi. Măine, poate. Alain! Balonul! Mută-l imediat!

Și, cu aceasta, balonul fu rulat și dus într-un mic pavilion.

Consternat, Magnus decise să facă un tur al parcului înainte ca vremea să se strice. Pe acolo se plimbau cele mai atrăgătoare doamne și cei mai fermecători domni, și părea cu adevărat să fie un loc unde oamenii veneau atunci când se simțeau... iubăreți. Nemaifiind de mult o zonă împădurită privată și un parc, Bois de Boulogne era acum deschis oamenilor, care utilizau minunatele terenuri pentru a cultiva cartofi. De asemenea, se îmbrăcau în bumbac și își ziceau cu mândrie *sans-culottes*, însemnând „fără pantaloni bufanți”. Erau îmbrăcați cu pantaloni lungi de muncitori și aruncau priviri lungi, dezaprobatore, spre superbii pantaloni bufanți ai lui Magnus, care se asortau cu dungile redingotei și cu ciorapii de un argintiu pal. Era cu adevărat dificil să fii minunat.

De asemenea, în mod bizar, parcul părea lipsit de persoane drăguțe și îndrăgostite. Era tot numai pantaloni lungi și priviri poncișe și oameni vorbind nedeslușit despre cea din urmă nebunie revoluționară.

¹ „Îmi pare rău, domnule”, în lb. franceză.

Membrii claselor mai nobile păreau cu toții agitați și își întorceau privirile ori de câte ori un membru al Stării a Treia trecea pe lângă ei.

Însă Magnus chiar văzu pe cineva cunoscut și nu se bucură de acest lucru. Spre el se îndrepta în mare viteză Henri de Polignac, îmbrăcat în negru și argintiu. Henri era un întunericit de-ai lui Marcel Saint Cloud, care era căpetenia celui mai puternic clan al vampirilor din Paris. Henri era, de asemenea, o adevărată pacoste. Precum cei mai mulți subjugăți. Era greu să porți o discuție cu cineva care spunea mereu: „Stăpânul zice asta” și „Stăpânul zice aia”. Întotdeauna se ploconea. Întotdeauna zăbovea, așteptând să fie mușcat. Magnus se văzu nevoit să se întrebe ce căuta Henri în parc în timpul zilei — răspunsul era cu siguranță ceva rău. La vânatoare. La recrutare. Iar acum, să-l bată la cap pe Magnus.

— *Monsieur* Bane, îl salută el cu o plecăciune scurtă.

— Henri.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

— O! exclamă Magnus în mod grațios. Am fost cam ocupat. Treburi, știi dumneata. Revoluția.

— Firește. Însă Stăpânul tocmai ce spunea cât de mult a trecut de când nu te-a mai văzut. Se întreba dacă ai dispărut de pe fața pământului.

— Nu, nu, răspunse Magnus. Am tot fost ocupat.

— Așa cum este și Stăpânul, spuse Henri cu un zâmbet pieziș. Neapărat trebuie să ne faci o vizită. Stăpânul dă o petrecere luni seară. S-ar supăra foarte tare pe mine dacă nu te-aș invita.

— Oare? întrebă Magnus, înghițind cu putere pentru a scăpa de gustul ușor amarui care îi ajunsese în gură.

— Într-adevăr, s-ar supăra.

Nu puteai să refuzi o invitație de la Saint Cloud. Cel puțin, dacă voiai să continui să trăiești mulțumit în Paris. Vampirii se ofensau *atât* de ușor — iar vampirii parizieni erau cei mai răi dintre toți.

— Desigur, zise Magnus, scoțându-și cu delicatețe una dintre mânușile galben-lămâie de pe mână, pur și simplu pentru a face ceva. Desigur. Aș fi încântat. Foarte încântat.

— Îi voi spune Stăpânului că vei lua parte, îl anunță Henri.

Primele picături de ploaie începură să cadă, aterizând pe jacheta delicată a lui Magnus. Cel puțin acest lucru îi îngăduia să-și ia rămas-bun repede. În timp ce traversa grăbit pajiștea, Magnus ridică mâna. Scânteii albastre se întinseră între degetele sale și, instantaneu, ploaia nu-l mai atinse. Se lovea de un baldachin invizibil pe care harul lui magic tocmai îl crease deasupra capului său.

Paris. Era problematic uneori. Atât de politic. (Oh, pantofii lui... pantofii lui! De ce era încălțat azi cu pantofii din mătase cu vârfurile întoarse? Știusese că avea să fie într-un parc. Dar erau noi și drăguți și confecționați de Jaques din *rue des Balais* și nu se putuse abține.) Poate că era mai bine, în climatul actual, să ia în considerare să se retragă într-un loc mai simplu. Londra era întotdeauna un loc bun de retragere. Nu la fel de rafinat, dar nu lipsit de șarm. Sau ar fi putut să se ducă în Alpi... Da, îi plăcea aerul curat, proaspăt. Putea să zburde printre florile-de-colț și să se bucure de băile termale de la Schinznach-Bad. Sau încă și mai departe. Trecuse mult timp de când călătorise în India. Și nu putea să se abțină când venea vorba de Peru...

Poate că era cel mai bine să rămână în Paris.

Urcă în cabrioletă exact atunci când cerurile se deschiseră cu adevărat și ploaia răpăia atât de tare pe cupola trăsurii, încât nu-și putea auzi nici propriile gânduri. Asistenții fabricantului de baloane acoperiră grăbiți atelierul de baloane, iar oamenii fugiră să se adăpostească sub copaci. Florile pădură să se înviioreze sub revărsarea ploii, iar Magnus trase adânc în piept aerul de Paris, care îi plăcea atât de tare.

În timp ce porniră, un cartof lovi aripa trăsurii.

Ziua, într-un sens foarte literal, părea să fie apă de ploaie. Nu exista decât un singur remediu pentru asta — o baie îndelungată, răcoritoare, cu o ceașcă de ceai Lapsang Souchong fierbinte. Avea să se îmbăieze în fața ferestrei și să bea ceaiul afumat și să se uite cum plouă cu bulbuci peste Paris. Apoi se va lungi și va citi *Le Pied de Fanchette* și Shakespeare

timp de câteva ore. Apoi, niște șampanie violetă și o oră sau două să se îmbrace pentru a merge la operă.

— Marie! strigă Magnus când intră în casă. Baia!

Avea ca personal un cuplu mai în vârstă, Marie și Claude. Erau extrem de pricepuți la treburile lor, iar anii de serviciu la Paris îi făcuseră să nu poată fi surprinși de absolut nimic.

Dintre numeroasele locuri în care trăise, Magnus găsea că această casă din Paris era una dintre cele mai plăcute domiciliu. Cu siguranță existau locuri de o și mai mare frumusețe naturală — dar Parisul avea o frumusețe *nenaturală*, care era, fără îndoială, mai bună. Totul din acea casă îi oferea plăcere. Tapetul din mătase în galben, trandafiriu, argintiu și albastru, mesele din bronz aurit și fotoliile din lemn aurit, orologiile, oglinzile și porțelanurile... Cu fiecare pas pe care îl făcea tot mai adânc în casă, spre salonul principal, i se amintea cât de minunat era acel loc.

Mulți repudiați se țineau departe de Paris. Existau, desigur, mulți vârcolaci în țară, și fiecare vâlcea împădurită își avea propriile spirite ale naturii. Vampirii erau creaturi de curte. Erau palizi și eleganți. Savurau întunericul și plăcerea. Privirile lor hipnotice — *encanto* — fermecau mulți nobili. Și nu exista nimic la fel de plăcut, de decadent și de primejdios decât să lași un vampir să-ți sugă sângele.

Totuși, în timpul nebuniei cu vampiri din 1787, lucrurile scăpa-seră puțin de sub control. Acela fusese momentul petrecerilor însângerate. Atunci începuseră să dispară copiii și unii tineri să se întoarcă acasă palizi și cu privirile absente ale subjugaiților. La fel ca Henri și sora sa, Brigitte. Ei erau nepoții ducelui de Polignac. Odinioară preaiubiții membri ai uneia dintre marile familii ale Franței, acum locuiau împreună cu Saint Cloud și se supuneau voinței lui. Iar voința lui Saint Cloud putea fi un lucru cu adevărat straniu. Pe Magnus nu-l deranja puțină decadentă — însă Saint Cloud era malefic. Cel mai demodat tip de malefic, deschis, pe față, clasic. Vânătorii de umbre

din Institutul din Paris păreau să aibă prea puțină înrâurire asupra întâmplărilor, posibil fiindcă în Paris existau multe ascunzători. Erau catacombe care se întindeau pe multe leghe și era extrem de simplu să înșfaci pe cineva de pe stradă și să-l târăști dedesubt. Saint Cloud avea prieteni peste tot și ar fi fost foarte greu să-l urmărești.

Magnus făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-i evita pe vampirii parizieni și pe vampirii care apăreau în jurul curții de la Versailles. Nu ieșea nimic bun dintr-o astfel de întâlnire.

Dar destul cu asta. Era timpul pentru baie, căci Marie deja o umplea. Magnus avea o cadă mare în salonul principal, chiar la fereastră, astfel încât să poată să privească direct pe strada de dedesubt în timp ce se îmbăia. Când apa fu pregătită, el se scufundă și începu să citească. O oră mai târziu, lăsă să-i cadă cartea lângă cadă și privi niște nori trecând pe cer, în vreme ce medita, dus pe gânduri, la povestea Cleopatrei care dizolvase o perlă inestimabilă într-un pahar cu vin. Se auzi un ciocănit în ușă și Claude intră.

— *Monsieur* Bane, un domn dorește să vă vadă.

Claude înțelesese că în afacerile lui Magnus nu era necesar să ceară numele vizitatorilor.

— În regulă, răspunse Magnus, oftând. Poftește-l înăuntru.

— *Monsieur* dorește să-și primească oaspetele în baie?

— *Monsieur* se gândește la asta, zise Magnus, oftând și mai adânc.

Era enervant, însă aparențele profesionale trebuiau păstrate. Ieși din cadă, cu apa picurând de pe el, și se îmbrăcă într-un halat din mătase care avea brodat pe spate un păun. Bosumflat, se aruncă într-un jilț aflat la fereastră.

— Claude! strigă el. Acum! Poftește-l înăuntru!

Un moment mai târziu, ușa se deschise din nou și în cadrul ei stătea un tânăr deosebit de atrăgător, brunet și cu ochi albaștri. Era îmbrăcat în veșminte de o evidentă calitate superioară. Croiala era absolut încântătoare. Acesta era genul de lucru pe care Magnus și-l dorea să se întâmple mai des. Cât de generos putea să fie universul, atunci când

voia să fie! După ce îi tăgăduise călătoria cu balonul și îi hărăzise o asemenea întâlnire neplăcută cu Henri.

— Dumneata ești *Monsieur* Bane, spuse bărbatul cu convingere.

Magnus era foarte rar incorect identificat. Bărbații înalți, cu pielea aurie și ochi de pisică erau rari.

— Da, răspunse Magnus.

Mulți nobili pe care îi cunoscuse Magnus aveau aerul distrat al oamenilor care nu fuseseră nicicând nevoiți să se preocupe de chestiuni importante. Acest bărbat era diferit. Avea o ținută dreaptă și o privire hotărâtă. De asemenea, vorbea franceza cu un vag accent, dar ce fel de accent, Magnus nu își putea da seama.

— Am venit să vorbesc cu dumneata într-o chestiune destul de urgentă. În mod normal nu așa... eu...

Magnus cunoștea prea bine acea ezitare. Unii oameni erau agitați în prezența magicienilor.

— Nu prea vă simțiți în largul dumneavoastră, *Monsieur*, spuse Magnus zâmbind. Îngăduiți-mi să vă fac să vă simțiți comod. Am un mare talent în această privință. Vă rog să luați loc. Beți niște șampanie.

— *Monsieur*, prefer să rămân în picioare.

— Cum doriți. Dar așa putea să am plăcere să vă aflu numele? îl întrebă Magnus.

— Sunt contele Axel von Fersen.

Un conte! Pe nume Axel! Un militar! Brunet și cu ochi albaștri! Și aflat la ananghie! O, universul se întrecuse pe sine! Universului ar fi trebuit să i se trimită flori.

— *Monsieur* Bane, am auzit de talentele dumitale. Nu așa putea spune dacă sunt sau nu convins de ceea ce am auzit, însă oamenii raționali, inteligenți, sensibili jură că ești capabil de lucruri minunate dincolo de capacitatea mea de înțelegere.

Magnus își depărtă mâinile în semn de falsă modestie.

— Este adevărat, spuse el. De vreme ce a fost minunat.

— Se spune că poți schimba înfățișarea unei persoane printr-un fel de... truc de magie.

Magnus ignoră această insultă.

— *Monsieur*, continuă von Fersen, ce părere ai despre Revoluție?

— Revoluția va avea loc indiferent de părerile mele asupra chestiunii, răspuse Magnus cu răceală. Nu sunt un fiu nativ al Franței, așa că nu-mi iau libertatea de a avea opinii despre cum ar trebui națiunea să se comporte.

— Nici eu nu sunt un fiu al Franței. Sunt din Suedia. Însă am sentimente în legătură cu asta, sentimente foarte puternice...

Lui Magnus îi plăcea când von Fersen vorbea despre sentimentele sale foarte puternice. Îi plăcea foarte mult.

— Am venit aici fiindcă trebuie și fiindcă dumneata ești singura persoană care poate să ajute. Venind azi aici și spunându-ți ceea ce am de gând să îți spun, îmi pun viața în mâinile dumitale. De asemenea, risc vieți mult mai prețioase decât a mea. Dar nu fac acest lucru orbește. Am aflat multe despre dumneata, *Monsieur* Bane. Știu că ai mulți prieteni aristocrați. Știu că ești la Paris de șase ani și că lumea te place și ești bine cunoscut. Și se spune că ești un bărbat de cuvânt. *Monsieur*, ești un bărbat de cuvânt?

— În realitate, depinde de cuvânt, răspuse Magnus. Există atât de multe cuvinte minunate...

Magnus se blestemă în gând pentru slabele sale cunoștințe de suedeză. Ar fi putut să adauge și alte remarci pline de spirit. Încerca să învețe remarci seducătoare în toate limbile, însă singurele cuvinte suedeze de care avusese nevoie cu adevărat erau: „Mai serviți și altceva în afară de peștele murat?” și „Dacă mă înfășori în blănuri, pot să pretind că sunt ursulețul tău blănos.”

Von Fersen se calmă în mod vizibil înainte de a vorbi din nou.

— Trebuie ca dumneata să-i salvezi pe rege și pe regină. Trebuie să aperi familia regală a Franței.

Prea bine. Asta era, cu certitudine, o întorsătură neașteptată. Ca răspuns parcă, cerul se întunecă din nou și se auzi un alt tunet.

— Înțeleg, răspunse Magnus după un moment.

— Cum te face această afirmație să te simți, *monsieur*?

— La fel ca întotdeauna, răspunse Magnus, asigurându-se că își menține mina calmă. Responsabil.

Dar el se simțea oricum, numai calm nu. Țărâncile pătrunseseră în palatul de la Versailles și îi alungaseră pe rege și pe regină, care locuiau acum la Tuileries, acel palat dărăpănat din centrul Parisului. Oamenii compuseseră pamflete în care erau descrise amănunțit așa-zisele crime ale familiei regale. Păreau să se concentreze în special asupra reginei Maria Antoaneta, acuzând-o de cele mai îngrozitoare lucruri — adesea sexuale. (Peste puțină ca ea să fi făcut toate acele lucruri pe care le pretindeau pamfletarii. Nelegiuirile erau prea scabroase, prea imorale și necesitau mult prea mult efort fizic. Însuși Magnus nu încercase nici jumătate din ele.)

Orice lucru legat de familia regală era rău și primejdios de știut.

Ceea ce făcea să fie pe atât de interesant pe cât era de înspăimântător.

— Evident, *monsieur*, mi-am asumat un mare risc spunându-ți atât de multe.

— Îmi dau seama, zise Magnus. Dar, să salvez familia regală? Nimeni nu le-a făcut niciun rău.

— E numai o chestiune de timp, replică von Fersen.

Emoția îi aduse o roșeață în obraji, iar inima lui Magnus începu să bată mai repede.

— Sunt prizonieri. Regii și reginele care sunt închiși, în general, nu sunt eliberați pentru a domni din nou. Nu... nu. E doar o chestiune de timp înainte ca situația să devină groaznică. Deja este intolerabilă... condițiile în care sunt obligați să trăiască! Palatul este mizerabil. Servitorii sunt cruzi și batjocoritori. În fiecare zi, posesiunile și drepturile lor naturale le sunt diminuate. Sunt sigur... sunt foarte, foarte sigur...

dacă nu sunt eliberați, ei nu vor rămâne în viață. Și eu nu pot să trăiesc știind acest lucru. Când au fost scoși cu forța din Versailles, am vândut tot și i-am urmat la Paris. Îi voi urma oriunde.

— Ce doriți să fac eu? întrebă Magnus.

— Mi s-a spus că dumneata poți preschimba înfățișarea unei persoane printr-un... gen de... minune.

Magnus fu bucuros să accepte *acea* descriere a talentelor sale.

— Oricare ar fi prețul pe care îl ceri, îți va fi plătit. Familia regală din Suedia va fi, de asemenea, informată despre serviciile dumitale extrem de importante.

— Cu tot respectul cuvenit, *monsieur*, spuse Magnus. Nu trăiesc în Suedia. Aici locuiesc. Și dacă fac ceea ce-mi cereți...

— Dacă faci acest lucru, vei fi făcut un mare serviciu Franței. Iar când familia va fi repusă la locul cuvenit, vei fi onorat ca un mare erou.

Din nou, acest lucru conta prea puțin. Însă ceea ce conta foarte mult era von Fersen însuși. Erau ochii lui albaștri și părul negru și pasiunea și curajul evident. Era felul în care stătea, înalt și puternic...

— *Monsieur*, vei fi alături de noi? Avem cuvântul dumitale, *monsieur*?

Era, totodată, o idee foarte proastă.

Era o idee teribilă.

Era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată.

Era irezistibilă.

— Cuvântul dumitale, *monsieur*, repetă Axel.

— Îl aveți, răspunse Magnus.

— Atunci, revin mâine-seară și îți expun planul, zise von Fersen. Îți voi arăta ce trebuie să se întâmple.

— Insist să cinăm împreună, propuse Magnus. Dacă e să întreprindem această mare aventură împreună.

Urmă o scurtă pauză, apoi Axel încuviință cu o mișcare scurtă a capului.

— Da, spuse el. Da. Sunt de acord. Vom cina împreună.

Când von Fersen plecă, Magnus se privi în oglindă mult timp, căutând semne de nebunie. De fapt, magia de care era nevoie era foarte simplă. Ar fi putut cu ușurință să intre și să iasă din palat și să arunce o vrajă simplă. N-ar fi știut nimeni niciodată.

Clătină din cap. Acesta era Parisul. Cumva, toată lumea știa totul.

Luă o sorbitură din șampania violetă, caldă acum, și o plimbă în gură. Orice îndoieli logice ar fi avut erau înăbușite de bătăile inimii sale. Trecuse mult timp de când nu mai simțise această emoție năvalnică. În mintea lui acum nu era decât von Fersen.

A doua zi, seara, Magnus puse să-i fie adusă cina, prin bunăvoința bucătarului-șef de la Hôtel de Soubise. Prietenii lui Magnus îi permiteau să se folosească de personalul de la bucătăriile lor și de excelențele lor produse alimentare atunci când avea nevoie să dea o masă specială. În acea seară avea o delicată supă-cremă de porumbel, calcan, rață Rouen cu portocale, vițel la frigare, fasole păstăi cu sos, anghinare și o masă plină de chou à la crème, fructe și prăjiturile. Meniul era simplu de aranjat — dar îmbrăcatul, totuși, nu era. Nimic nu părea potrivit. Avea nevoie de ceva cochet și atrăgător, dar în același timp potrivit pentru afaceri și serios. Și la început se părea că jacheta galben-lămâie și pantalonii până la genunchi cu jiletca purpurie se potriveau scopului, dar acestea fură date la o parte în favoarea jachetei de culoarea limetei și apoi a pantalonilor violeți. Se opri asupra unei ansamblu complet într-o nuanță simplă de albastru-azuriu, dar nu înainte de a goli conținutul unui garderob întreg.

Așteptarea era o delicioasă agonie. Magnus nu putea decât să pășească în susul și în josul încăperii, să privească pe fereastră și să aștepte sosirea trăsorii lui von Fersen. Făcu nenumărate drumuri spre oglindă, iar apoi spre masa pe care o pusese Marie și Claude cu atâta grijă înainte să primească liber pentru restul serii.

La opt fix, o trăsură opri în fața ușii lui Magnus și din ea coborî Axel. El chiar își ridică privirea ca și cum ar fi știut că Magnus privea pe geam, așteptându-l. Zâmbi în semn de salut, iar Magnus simți un fel de greață plăcută, o panică...

Coborî grăbit treptele pentru a-i deschide lui Axel.

— Le-am dat liber servitorilor în această seară, așa cum ați cerut, îi spuse, încercând să-și recapete calmul. Vă rog, intrați. Cina ne așteaptă. Veți binevoi a scuza caracterul neprotocolar al serviciului meu.

— Desigur, *monsieur*, spuse Axel.

Dar Axel nu zăbovi asupra mâncării și nici nu își îngădui plăcerea de a sorbi din vin și de a admira farmecul lui Magnus. Trecu direct la chestiunea în cauză. Avea chiar și hărți, pe care le desfășură pe sofa.

— Planul de evadare a fost întocmit în decurs de câteva luni, spuse el, luând o anghinare de pe un platou din argint. De către mine, de unii prieteni ai cauzei și de către însăși regina.

— Și regele? întrebă Magnus.

— Maiestatea Sa ... s-a exclus cumva din situație. Este foarte dez-nădăjduit din pricina stării lucrurilor. Maiestatea Sa regina și-a asumat multe responsabilități.

— Păreți să fiți foarte... afectuos față de Maiestatea Sa regina, remarcă Magnus prudent.

— Este de admirat, răspuse Axel, tamponându-și buzele cu un șervet.

— Și, e clar, are încredere în dumneavoastră. Probabil că sunteți foarte apropiați.

— Mi-a încredințat, cu multă grație, secretele ei.

Magnus ar fi putut să citească printre rânduri. Axel nu era genul care să dea în vileag tainele, iar asta îl făcea să fie și mai atrăgător.

— Evadarea trebuie să aibă loc duminică, continuă Axel. Planul este simplu, dar exact. Am aranjat totul, astfel încât gărzile să vadă anumiți oameni plecând prin anumite ieșiri la anumite ore. În seara evadării, vom substitui familia cu acești oameni. Copiii vor fi treziți

la zece treizeci. Delfinul¹ va fi îmbrăcat ca o fată. El și sora lui vor fi scoși din palat de către guvernanta regală, marchiza de Tourzel, și vor merge pe jos pentru a se întâlni cu mine la Grand Carrousel. Eu voi mâna trăsura de călătorie. O vom aștepta, apoi, pe *Madame* Elisabeth, sora regelui. Ea va ieși pe aceeași ușă pe care au ieșit copiii. Când Maiestatea Sa regele își va termina ceremonia de *coucher*² și va fi lăsat singur, va pleca și dânsul, deghizat în cavalerul de Coigny. Maiestatea Sa regina... va evada ultima.

— Maria Antoaneta va pleca *ultima*?

— A fost decizia ei, răspunse von Fersen iute. Este extrem de curajoasă. A cerut să plece ultima. Dacă se descoperă lipsa celorlalți, dorește să se sacrifice pentru a ajuta la evadarea lor.

Din nou, în glasul lui se simți un frison de pasiune. Dar de data aceasta, când se uită la Magnus, privirea lui rămase acolo preț de o clipă, fixată asupra pupilelor ca de pisică.

— Așadar, de ce doriți ca numai regina să fie fermecată?

— În parte, are legătură cu sincronizarea, răspunse Axel. Ordinea în care oamenii trebuie să fie văzuți venind și plecând. Maiestatea Sa regele va fi înconjurat de oameni până la *coucher* și va pleca imediat după aceea. Numai Maiestatea Sa regina va fi lăsată singură în palat ceva timp. Ea este și mai ușor de recunoscut.

— Decât regele?

— Bineînțeles! Maiestatea Sa nu este... un bărbat chipeș. Privirile nu zăbovesc pe chipul său. Ceea ce oamenii recunosc sunt veșmintele sale, trăsura și toate semnele externe ale statutului său regal. Însă Maiestatea Sa regina... chipul ei este cunoscut. Chipul îi este studiat și desenat și pictat. Stilul ei este copiat. Ea este frumoasă, iar chipul ei e în mintea multora.

— Înțeleg, spuse Magnus, voind să se îndepărteze de subiectul frumuseții reginei. Și ce se va întâmpla cu dumneavoastră?

¹ Titlul purtat de prințul moștenitor al tronului Franței.

² Culcare, în lb. franceză.

— Eu voi mâna trăsura până la Bondy, răspuse, fără să-și ia privirea de la Magnus.

Continuă să treacă în revistă detaliile — mișcarea trupelor, stațiile de schimbare a cailor, alte lucruri de acest gen. Magnus nu era interesat de aceste amănunte. Nu puteau să-i rețină atenția în felul în care materialul elegantului guler încrêțit al cămășii lui Axel îi atingea bărbia în timp ce el vorbea. Rotunjimea plină a buzei lui inferioare. Niciun rege și nicio regină și nicio operă de artă nu se puteau compara cu acea buză.

— Cât despre plata dumatiale...

Aceste cuvinte îl readuseră la realitate pe Magnus.

— Chestiunea plății e foarte simplă, zise Magnus. Nu cer bani...

— *Monsieur*, spuse Axel, plecându-se înainte, faci acest lucru în calitate de adevărat patriot al Franței!

— Fac acest lucru, continuă Magnus calm, pentru a dezvolta prietenia noastră. Cer doar să vă revăd atunci când treaba se va fi înfăptuit.

— Să mă revezi?

— Să vă revăd, *monsieur*.

Umerii lui Axel se traseră ușor înapoi, iar el privi în jos la farfuria sa. Pentru un moment, Magnus crezu că totul fusese în zadar, că făcuse mișcarea greșită. Dar apoi Axel își ridică din nou privirea, iar flacăra lumânării licări în ochii lui albaștri.

— *Monsieur*, spuse el, luându-l pe Magnus de mână peste masă, vom fi întotdeauna cei mai apropiați prieteni.

Aceste cuvinte fură cele pe care Magnus voia să le audă.

Duminică dimineată, în ziua evadării, Magnus se trezi în obișnuitul zgomot al clopotelor bisericilor care răsunau în tot Parisul. Avea capul cam greu și mintea încetșoșată după o seară lungă petrecută în compania contelui de — și a unui grup de actori de la Comédie Italienne. Se părea că în timpul acelei seri căpătase și o maimuță. Aceasta ședea pe tabla de la picioarele patului său, mâncând fericită pâinea lui Magnus

pentru micul dejun. Deja răsturnase ceainicul pe care îl adusese Claude și în mijlocul podelei se găsea un morman de pene de struț făcute bucăți.

— Ziua bună, spuse Magnus către maimuța.

Maimuța nu-i răspunse.

— Te voi boteza Ragnor, adăugă Magnus, lăsându-se ușor pe perne. Claude!

Ușa se deschise și Claude intră. Nu păru câtuși de puțin surprins de prezența lui Ragnor. Imediat se apucă să curețe ceaiul vărsat.

— Vreau să-mi iei o lesă pentru maimuța, Claude, și, de asemenea, o pălărie.

— Desigur, *monsieur*.

— Crezi că are nevoie și de o jachetă?

— Poate că nu în acest anotimp, *monsieur*.

— Ai dreptate, recunosc Magnus, oftând. Atunci un halat simplu, întocmai ca al meu.

— Care anume, *monsieur*?

— Cel cu trandafiriu și argintiu.

— O alegere excelentă, *monsieur*, zise Claude, trecând la pene.

— Și du-l, te rog, la bucătărie și dă-i un mic dejun adecvat. Va avea nevoie de fructe și de apă și poate de o baie să se răcorească.

În acel moment, Ragnor sărise jos de pe tăblia de la picioarele patului și se îndrepta spre o vază elegantă din porțelan de Sèvres, când Claude îl înșfăcă de parcă toată viața lui înșfăcase maimuțe.

— A, adăugă Claude, vârând mâna în jacheta sa, a venit un bilet pentru dumneavoastră în această dimineață.

Ieși în liniște din încăpere împreună cu maimuța. Magnus deschise biletul. În el scria:

A intervenit o problemă. Va trebui să amânăm până mâine.

Axel

Ei bine, asta însemna că planurile pentru seară fuseseră ruinate.

A doua zi avea loc petrecerea lui Saint Cloud. Trebuia să facă față ambelor obligații. Însă se putea face. Urma să ia trăsura până la marginea palatului Tuileries, să se ocupe de afacerea cu regina, după care avea să se urce din nou în trăsură și să se ducă la petrecere. Avusese nopți și mai aglomerate.

Și Axel merita.

Magnus petrecu cea mai mare parte din următoarea zi și din seară făcându-și griji mai degrabă pentru petrecerea lui Saint Cloud decât pentru afacerea sa cu familia regală. Iluzia magică avea să fie ușoară. Petrecerea avea să fie agitată și inconfortabilă. Tot ce trebuia să facă era să-și facă apariția, să surâdă și să sporovăiască un pic, iar apoi putea să-și vadă de drumul său. Dar nu putea să scape de senzația că în acea seară ceva avea să meargă prost.

Dar, mai întâi, mica chestiune cu regina.

Magnus făcu baie și se îmbracă după cină, iar după aceea, la ora nouă, părăsi în liniște apartamentul, instruindu-și vizitiul să-l ducă în apropierea grădinii Tuileries și să se întoarcă la miezul nopții. Acesta era un drum destul de cunoscut. Mulți oameni mergeau în grădină pentru o „întâlnire întâmplătoare” printre arbuștii tunși ornamental. Se plimbă puțin, croindu-și drum prin grădina întunecoasă, ascultând zgomotele fornăite ale îndrăgostiților din tufe, trăgând din când în când cu coada ochiului printre frunze.

La zece treizeci porni, urmând harta lui Axel, spre exteriorul apartamentului de mult răposatului duce de Villequier. Dacă totul mergea după plan, în curând, tânăra prințesă și delfinul aveau să iasă pe acea ușă nepăzită, cu delfinul deghizat în fetiță. Dacă nu ieșeau, planul era deja zădărnicit.

Dar cu numai câteva minute mai târziu decât se așteptase, copiii ieșiră cu doicile, cu toții deghizați. Magnus îi urmă în liniște în timp ce străbăteau curtea ce dădea spre nord, pe *rue de l'Échelle* și apoi spre Grand

Carrousel. Și acolo, într-o trăsură simplă, se afla Axel. Era îmbrăcat ca un vizitativ parizian ordinar. Ba chiar fuma o pipă și făcea glume, toate cu un perfect accent parizian al celor din clasele de jos, orice urmă de accent suedez dispărută. Iată-l pe Axel în lumina lunii, urcând copiii în trăsură — Magnus rămase, preț de o clipă, fără grai. Curajul lui Axel, talentul lui, bunătatea sa... îi atingeau inima lui Magnus într-un fel care era ușor nefamiliar și îl împiedica să fie cinic.

Îi urmări cu privirea îndepărtându-se, apoi se întoarse la însărcinarea sa. Urma să intre pe aceeași ușă. Cu toate că ușa era nepăzită, Magnus avu nevoie de iluzia lui magică pentru a se proteja, astfel încât oricine care se uita să nu vadă decât o pisică mare furișându-se în palat pe o ușă ce păru să se deschidă singură.

Cu mii de oameni intrând și ieșind — și fără personalul regal cu sute de curățători —, podelele erau soioase, cu grămezi de noroi uscat și urme de picioare. Există un iz de stătut, un amestec de umezeală, fum, mucegai și de câteva oale de noapte negolite, unele aflate chiar pe coridoare. Nu era lumină, în afara celei reflectate de ferestre, de oglinzi și slab amplificată de candelabrele din cristal care erau pline de pânze de păianjen groase și înnegrite de funingine.

Axel îi dăduse lui Magnus o hartă desenată de mână cu toate instrucțiunile foarte clare despre cum să treacă prin seria de bolți și de încăperi mari, goale, ce păreau a nu se mai sfârși, al căror mobilier aurit fie lipsea, fie fusese luat în cea mai mare parte de către străjeri. Existau câteva uși secrete în lambriu, prin care Magnus trecu liniștit. Pe măsură ce înainta în profunzimea palatului, încăperile deveniră ceva mai curate, lumânările ceva mai dese. Se simțea miros de mâncare gătită și fum de pipă și erau și mai mulți oameni în trecere.

Și apoi ajunse la apartamentele regale. La ușa prin care fusese instruit să intre stătea așezat un străjer, fluierând alene și legănându-se spre spate cu scaunul său. Magnus trimise o scânteie mică în colțul încăperii, iar străjerul se ridică să o examineze. Magnus strecură cheia în broască și intră. Acele încăperi erau cuprinse de o liniște de catifea

care părea nefirească și neconfortabilă. Simți fum de la o lumânare ce fusese stinsă de curând. Magnus nu era intimidat de regalitate, însă inima lui începu să bată ceva mai repede când întinse mâna după cea de-a doua cheie pe care i-o dăduse Axel. Axel avea o cheie de la încăperile particulare ale reginei. Faptul era în egală măsură palpitan și neliniștitor.

Și iat-o — regina Maria Antoaneta. Mai văzuse imaginea ei de multe ori, dar acum ea era în fața lui și cu desăvârșire umană. În asta consta șocul. Regina era o ființă umană, îmbrăcată în cămașă de noapte. Exista o anumită drăgălășenie în ea. O parte, fără îndoială, se datora pur și simplu pregătirii de care avusese parte — ținuta ei regală și pașii mici, delicați. Totuși, picturile o nedreptățeau, pentru că nu îi arătau ochii așa cum erau, mari și luminoși. Părul îi fusese coafat cu grijă într-o cunună de bucle lejere peste care purta o bonetă albă de in. Magnus rămase în umbră și o privi cum pășește înainte și înapoi prin încăpere, trecând de la pat la fereastră și înapoi la pat, în mod evident îngrozită pentru soarta familiei sale.

— Nu observați nimic, *madame*, spuse el încet.

Regina se întoarse în timp ce el rostea cuvintele și se uită în colțul încăperii cu o expresie confuză, apoi își reluu mersul. Magnus se apropie și astfel putu să vadă cum presiunea evenimentelor își lăsase amprenta asupra femeii. Părul ei era subțire și deschis la culoare, cu firele despicate la capete și încărunțit. Cu toate acestea, chipul ei încă avea o strălucire aprigă, hotărâtă, pe care Magnus o admiră. Înțelegea de ce Axel se îndrăgostise de ea — exista tărie acolo unde el nu s-ar fi așteptat niciodată.

El își mișcă degetele și flăcări albastre pârâiră între ele. Din nou, regina se întoarse, confuză. Magnus își trecu mâna peste fața ei, schimbându-i chipul din familiar și regal în familiar și comun. Ochii ei se micșorară și deveniră negri, obrații se făcură durdulii și îmbujorați, nasul se mări, iar bărbia se micșoră. Părul căpătă un aspect tern și se închise la culoare, devenind șaten. El merse puțin mai departe decât

ar fi fost absolut necesar, schimbându-i și pomeții și urechile puțin, până ce nimeni nu ar mai fi putut să o confunde pe femeia din fața lui cu regina. Ea arăta așa cum se presupunea că trebuia să arate — ca o nobilă rusoaică de o cu totul altă vârstă, cu o cu totul altă viață.

Creă un zgomot aproape de fereastră pentru a-i abate atenția, iar când ea se întoarse cu spatele, el ieși. Părăsi palatul printr-o ieșire foarte circulată aflată în dosul apartamentelor regale, unde regina ținea o poartă deschisă pentru intrările și ieșirile nocturne al lui Axel.

Una peste alta, totul fu simplu și elegant, și o treabă bună la ceas de seară. Magnus zâmbi în sinea lui, ridică ochii spre luna care atârna deasupra Parisului și se gândi la Axel mânând trăsura. Apoi se gândi la Axel făcând alte lucruri. Și apoi porni grăbit mai departe. Existau niște vampiri pe care trebuia să-i vadă.

Era un lucru bun că petrecerile vampirilor începeau întotdeauna foarte târziu. Trăsura lui Magnus trase la ușa lui Saint Cloud după miezul nopții. Valeții, toți vampiri, îl ajutară să coboare și Henri îl întâmpină în fața ușii.

— *Monsieur* Bane, zise el, cu micul lui zâmbet dător de fiori. Stăpânul va fi foarte încântat.

— Mă bucur enorm, răspuse Magnus, de-abia mascându-și sarcasmul.

Sprânceana lui Henri se înalță foarte puțin. Apoi se întoarse și îi întinse brațul unei fete de aceeași vârstă și asemănătoare cu el ca înfățișare — blondă, cu o privire fixă și o expresie lipsită de viață, și foarte frumoasă.

— O cunoști pe sora mea, Brigitte?

— Desigur. Ne-am mai întâlnit de câteva ori, *mademoiselle*, în viața dumată... anterioară.

— Viața mea anterioară, spuse Brigitte, cu un râs ușor, ca un clinchet de clopoțel. Viața mea anterioară.

Viața anterioară a lui Brigitte era un gând ce părea să o distreze, căci ea continuă să chicotească și să zâmbească în sinea ei. Henri o cuprinse cu brațul pe după umeri, într-un fel care nu era complet frățesc.

— Stăpânul ne-a îngăduit cu foarte mare generozitate să ne păstrăm numele, zise el. Și eu am fost cel mai încântat atunci când mi-a permis să mă întorc în fostul meu cămin și să o aduc pe sora mea să locuiască aici. Stăpânul este foarte generos în asta, așa cum este în toate.

Acest lucru îi produse lui Brigitte încă o criză de râs. Henri îi trase o palmă jucăușă peste fund.

— Sunt mort de sete, zise Magnus. Cred că mă duc să caut niște șampanie.

Spre deosebire de mohorâtul și slab luminatul Tuileries, casa lui Saint Cloud era spectaculoasă. Nu se califica drept un palat în ceea ce privește dimensiunile, dar avea aceeași opulență în privința decorului. Era o veritabilă junglă de modele, cu tablouri, ramă lângă ramă, până în tavan. Și toate candelabrele lui Saint Cloud scânteiau și erau pline de lumânări negre, din care picura ceară neagră pe podea. Ceara era instantaneu curățată de o mică armată de întunericiți. Câțiva linge-blide mundani atârnavă peste mobile, cei mai mulți ținând pahare cu vin — sau sticle. Majoritatea prăbușiți, cu gâturile expuse, doar așteptând, cerșind să fie mușcați. Vampirii stăteau în partea lor de încăpere, râzând între ei și arătând spre mundani ca și cum și-ar fi ales ce să mănânce de pe o masă încărcată cu delicatese.

În societatea mundană pariziană, perucile mari, pudrate, ieșiseră recent din modă, în favoarea stilurilor mai naturale. În societatea vampirilor, perucile erau mai mari ca oricând. O femeie vampir avea o perucă de cel puțin doi metri înălțime, pudrată într-o nuanță de roz deschis și sprijinită de o delicată structură în zăbrele despre care Magnus bănuia că era făurită din oase de copii. La colțul gurii avea puțin sânge, iar Magnus nu-și putea da seama dacă acele creștături roșii de pe obraji ei erau sânge sau tușe exagerate de fard de obraz. (Ca și în cazul

perucilor, vampirii parizieni erau în favoarea stilurilor ușor demodate de machiaj, cum ar fi petele de roșu aprins pe obraji, posibil pentru a-i ridiculiza pe oameni.)

Trecu de un harpist cenușiu la față, care fusese — remarcă încrunțat Magnus — prins de gleznă cu cătușele de podea. Dacă acesta cânta destul de bine, era posibil să fie ținut în viață un timp pentru a mai cânta și altă dată. Sau putea să constituie o gustare pentru mai târziu în noapte. Magnus se simți tentat să reteze lanțul harpistului, dar exact în acel moment auzi un glas deasupra lui:

— Magnus! Magnus Bane, unde ai fost?

Marcel Saint Cloud se aplecase peste balustradă și făcea din mână spre el. În jurul lui, un ciorchine de vampiri îl examinau cu atenție pe Magnus pe deasupra evantaielor din pene și fildeș și os.

Saint Cloud era, chiar dacă pe Magnus îl durea să o recunoască, izbitor de frumos. Cei mai bătrâni aveau o înfățișare foarte specială — o splendoare ce venea odată cu vârsta. Și Saint Cloud era bătrân, posibil unul dintre primii vampiri de la curtea lui Vlad. Nu era la fel de înalt ca Magnus, dar avea o structură osoasă fină, cu pomeți înalți și degete lungi. Ochii lui erau din cale-afară de negri, dar răsfrângeau lumina aidoma oglinzilor. Iar veșmintele lui... ei bine, avea același croitor ca Magnus, așa că, desigur, erau minunate.

— Mereu ocupat, răspunse Magnus, reușind să surâdă în timp ce Saint Cloud și grupul lui de adepți coborau treptele.

Pășeau în același ritm cu el, potrivindu-și pașii după ai lui. Sicofanți.

— Tocmai l-ai ratat pe de Sade.

— Ce păcat! exclamă Magnus.

Marchizul de Sade era indiscutabil un mundan ciudat, cu cea mai perversă imaginație pe care o întâlnise Magnus de la Inchiziția spaniolă înapoi.

— Am câteva lucruri pe care vreau să ți le arăt, zise Saint Cloud, punând un braț rece pe umerii lui Magnus. Niște lucruri absolut minunate!

Un lucru pe care Saint Cloud și Magnus îl aveau în comun era profunda apreciere a modei, mobilei și artei mundane. Magnus avea tendința să și le cumpere sau să le primească drept plată. Marcel făcea schimb cu revoluționarii — sau cu oamenii străzii care prăduiau casele mari și luau lucrurile draguțe dinăuntru. Sau întunericiții lui îi predau posesiunile lor. Sau lucrurile ajungeau pur și simplu în casa lui. Era mai bine să nu pună prea multe întrebări, ci doar să admire, și să admire cu voce tare. Marcel s-ar fi simțit jignit dacă Magnus nu i-ar fi lăudat fiecare articol.

Deodată, un cor de voci de afară, dintr-o curte, îl strigă pe Saint Cloud.

— Ceva pare să se întâmple, spuse Marcel. Poate că ar trebui să investigăm.

Vocile erau sonore, entuziasmate și amețite — toate tonurile pe care Magnus nu voia să le audă la o petrecere de vampiri. Acele tonuri însemnau lucruri foarte rele.

— Ce se întâmplă, prieteni? întrebă Marcel, mergând spre holul din față.

La baza treptelor de la intrare se găsea un talmeș-balmeș de vampiri, cu Henri în frunte. Câțiva dintre ei țineau o siluetă care se zbatea. Ea scotea sunete stridente și pițigăiate din gura ce părea acoperită, cu toate că era imposibil să o vezi în îmbulzeală.

— Stăpâne...

Ochii lui Henri erau larg deschiși.

— Stăpâne, am găsit... N-o să vă vină să credeți, Stăpâne...

— Arătați-mi! Aduceți-o în față! Ce este?

Vampirii se ordonară puțin și aruncară ființa umană în spațiul eliberat, pe pământ. Magnus se strădui din răspuțeri să nu scoată niciun sunet de panică și nici să se dea de gol.

Era Maria Antoaneta.

Desigur, iluzia magică pe care o aplicase nu avea efect asupra vampirilor. Regina era expusă, cu fața albă din cauza șocului.

— Voi... , zise ea, adresându-se mulțimii cu un glas tremurat, ce ați făcut... Voi veți...

Marcel ridică o mână pentru a se face tăcere și, spre surprinderea lui Magnus, regina încetă să mai vorbească.

— Cine a adus-o? întrebă Marcel. Cum s-a întâmplat?

— Eu am fost, *monsieur*, spuse o voce.

O femeie vampir, mică de statură, pe nume Coselle, ieși în față.

— Veneam pe drum încoace, coborând pe *rue du Bac*, și nu mi-a venit deloc să-mi cred ochilor. Probabil că a ieșit din Tuileries. Era în stradă, *monsieur*, părând panicată și răătăcită.

Firește. Regina nu avea cum să fie obișnuită să cutreiere străzile de una singură. Și în întuneric era ușor s-o ia în direcție greșită. Ea cotise pe o altă stradă și, cumva, traversase Sena.

— *Madame*, spuse Marcel, coborând treptele. Sau ar trebui să mă adresez cu „Maiestatea Voastră”? Oare am plăcere de a mă adresa preaiubitei noastre și celei mai... ilustre regine?

Un chicotit de undeva din încăperea, dar, în afară de asta, nu se mai auzea niciun sunet.

— Eu sunt, răspuse regina, ridicându-se în picioare. Și cer...

Marcel ridică din nou o mână, indicând tăcere. Coborî și restul treptelor și se duse la regină, stând în picioare în fața ei și examinând-o îndeaproape. Apoi făcu o mică plecăciune.

— Maiestatea Voastră, zise el. Sunt încântat dincolo de cuvinte că ați putut să luați parte la petrecerea mea. Noi toți suntem încântați la culme, nu-i așa, prieteni?

Până acum, toți vampirii care încăpuseră se îngămădiseră în pragul ușii. Cei care nu putuseră, se aplecaseră peste ferestre. Urmară încuviințări și zâmbete, dar niciun răspuns. Liniștea era teribilă. Dincolo de zidurile curții lui Marcel, chiar și Parisul părea să fi tăcut.

— Dragul meu Marcel, spuse Magnus, forțându-se să râdă. *Îmi displace* cu adevărat să te dezamăgesc, dar aceasta nu este regina. Este amanta unuia dintre clienții mei. Numele ei este Josette.

Întrucât această afirmație părea să fie în mod clar și vădit falsă, Marcel și ceilalți rămaseră tăcuți, așteptând să audă mai mult. Magnus coborî, încercând să pară amuzat de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— E foarte pricepută, nu-i așa? zise el. Satisfac multe gusturi, în mare ca tine. Și se întâmplă că am un client care dorește să-i facă reginei ce îi face și ea poporului francez de mulți ani. Am fost angajat să fac o transformare completă. Și trebuie să spun, cu riscul de a părea lipsit de modestie, că am făcut o treabă excelentă.

— Nu te-am cunoscut niciodată ca fiind modest, spuse Marcel fără urmă de zâmbet.

— Este o calitate supraevaluată, ripostă Magnus, ridicând din umeri.

— Atunci, cum explici faptul că această femeie pretinde că ea este, de fapt, regina Maria Antoaneta?

— Monstrule, sunt regina! strigă ea, cu un glas acum isteric. Eu sunt regina. Sunt regina!

Magnus avu impresia că ea o spunea nu pentru a-i impresiona pe cei care o țineau captivă, ci ca un mod de a se asigura pe sine de propria identitate și sănătate mintală. El păși calm în fața ei și pocni din degete în dreptul chipului ei. Pe loc, ea își pierdu cunoștința și căzu în brațele lui.

— De ce, continuă el calm, întorcându-se spre Marcel, ar rătăci regina Franței pe străzi, neînsoțită, în toiul nopții?

— Bună întrebare.

— Deoarece nu era ea. Era Josette. Trebuia să fie completă în toate privințele. La început, clientul meu voia doar să semene cu regina, dar apoi a insistat asupra întregului pachet, cum s-ar spune. Înfațișare, personalitate, totul. Josette crede cu tărie că ea este Maria Antoaneta. De fapt, tocmai lucram puțin asupra ei în această privință, când a devenit temătoare și a fugit din apartamentul meu. Poate că m-a urmat aici. Uneori, talentele mele mă depășesc chiar și pe mine.

O depuse pe regină pe pământ.

— De asemenea, pare să aibă o iluzie magică asupra ei, adăugă Marcel.

— Pentru mundani, zise Magnus. Nu se poate să pui o femeie care arată exact ca regina să umble pe străzi. E unul slab, ca un șal de vară. Nu trebuia să iasă din casă. Încă mai lucram la ea.

Marcel se lăsă pe vine și luă chipul reginei în mână, întorcându-l dintr-o parte în alta, uneori uitându-se chiar la față, alteori la gât. Trecu un minut lung sau poate două, timp în care întreaga adunare aștepta următoarea lui rostire.

— Ei bine, spuse Marcel, în cele din urmă, trebuie să te felicit pentru lucrarea ta.

Magnus fu nevoit să-și adune toate puterile pentru ca oftatul de ușurare să nu fie observat.

— Toate lucrările mele sunt excelente, dar îți accept felicitările, spuse, fluturând nepăsător din mână în direcția lui Marcel.

— O asemenea minune ca aceasta ar fi un mare succes la una dintre adunările mele. Așa că mă văd nevoit să insist să mi-o vinzi.

— Să ți-o vând? întrebă Magnus.

— Da. Marcel se aplecă și trasă conturul liniei maxilarului reginei. Da, trebuie. Oricât te-a plătit clientul tău, eu voi dubla suma. Dar trebuie să o am. Uluitoare. Oricât ai vrea, îți plătesc.

— Dar, Marcel...

— Ei, lasă, Magnus. Marcel flutură un deget. Cu toții avem slăbiciunile noastre, și trebuie să ne lăsăm în voia slăbiciunilor și să ni le satisfacem, dacă vrem ca acestea să prospere. O voi avea.

Nu se cuvenea să insinueze că acel client născocit era mai important decât Marcel.

Să se gândească. Trebuia să *se gândească*. Și știa că Marcel îl privea în timp ce se gândea.

— Dacă insiști, răspunse Magnus. Dar, după cum ți-am spus, încă mai lucram. Mai am câteva tușe finale de executat. Încă mai are niște obiceiuri nefericite rămase din viața ei anterioară. Toate acele maniere de Versailles — sunt foarte multe — trebuie să fie lucrate ca

o broderie fină. Și încă n-am semnat lucrarea. Chiar îmi place să-mi semnez lucrările.

— Cât va dura?

— O, nu prea mult. Aș putea s-o aduc înapoi mâine...

— Aș prefera ca ea să rămână aici. La urma urmelor, cât durează să-ți semnezi lucrarea? întrebă Marcel, zâmbind vag.

— S-ar putea să fie nevoie de timp, răspunse Magnus, arborând unul dintre zâmbetele sale atotcunoscătoare.

— Când negociez pentru bunuri folosite, prefer unele impecabile. Să nu dureze mult. Henri, Charles... duceți-o pe *Madame* sus și puneți-o în camera albastră. Lăsați-l pe *Monsieur* Bane să-și completeze semnătura. De-abia așteptăm să vedem produsul final în scurtă vreme.

— Desigur, încuviință Magnus.

Îi urmă încet pe regina leșinată și pe întunericiți înăuntru.

După ce Henri și Charles o puseră pe regină în pat, Magnus încuie ușa și mută un garderob mare pentru a o bloca. Apoi deschise obloanele. Camera albastră se afla la etajul al treilea, la o înălțime destul de mare deasupra curții de primire. Era singura cale de ieșire.

Magnus își îngădui câteva momente de blesteme înainte de a clătina din cap și de a cântări din nou situația. Probabil că el ar fi putut să iasă din asta, însă să se scoată și pe el și pe regină... și să i-o returneze pe regină lui Axel...

Privi din nou pe fereastră, la pământul de dedesubt. Cei mai mulți dintre vampiri intraseră din nou în casă. Totuși, câțiva servitori și întunericiți rămăseseră să întâmpine trăsurile. În jos nu avea să meargă, dar *în sus*...

În sus, într-un balon, de pildă.

Magnus era sigur de un lucru — această treabă avea să fie foarte dificilă. Balonul în sine se afla în cealaltă parte a Parisului. Căută cu mintea și găsi ce căuta. Era strâns grămadă în pavilionul din Bois de

Boulogne. Îl rostogoli pe iarbă, își încordă voința să-l umfle, îl fermecă să fie invizibil și apoi îl ridică de la pământ. Îl simți înălțându-se și îl ghidă pe deasupra copacilor din parc, deasupra caselor și străzilor, ocolind cu grijă turlle bisericilor și ale catedralelor, deasupra fluviului. Plutea foarte bine și vântul îl împingea fără dificultate. Voia să urce drept în sus, dar Magnus îl ținu.

La un moment dat aveau să-i sece puterile și atunci avea să-și piardă cunoștința. Nu putea decât să sperie că asta avea să se întâmple destul de târziu în timpul procesului, dar nu avea cum să știe. În timp ce balonul se apropia, se strădui din răsuputeri să-l vrăjească total, făcându-l invizibil chiar și pentru vampirii de dedesubt. Îl privi venind la fereastră și, cu mare atenție, îl ghidă mai aproape. Se lăsă peste pervaz cât de mult putu și îl prinse. Coșul avea o ușiță, pe care reuși să o deschidă.

Când cineva fură un balon zburător și îl animă să zboare pe deasupra Parisului, acel cineva ar trebui, în mod ideal, să aibă măcar o idee despre cum funcționează mai sus-menționatul balon. Magnus nu fusese niciodată interesat de mecanica balonului — singurul lui interes era că mundanii puteau acum să zboare într-o bucată colorată de mătase. Așa că atunci când descoperi că nacela conținea un foc, fu dezamăgit.

De asemenea, regina probabil că nu era grea, dar rochia ei — și orice altceva mai ascunsese sau cususe în rochie în vederea evadării — cu siguranță era, iar Magnus nu avea energie de risipit. Pocni din degete, iar regina se trezi. Exact la timp îi trecu degetul peste buze și reduse la tăcere țipătul care era pe punctul de a-i ieși din gură.

— Maiestatea Voastră, spuse el, epuizarea cântărind greu în vocea lui. Nu am timp să vă explic și nici nu avem timp de prezentări. Ceea ce vreau să faceți este — și cât mai repede cu putință — să pășiți pe fereastra aceea. Nu puteți să îl vedeți, dar există ceva acolo care vă va prinde. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

Regina deschise gura și, descoperind că nu putea vorbi, începu să alerge în jurul încăperii, ridicând diferite obiecte și azvârlindu-le în Magnus. Magnus se feri în timp ce vasele loveau peretele de lângă el.

Reuși să ancoreze balonul de fereastră cu draperia și o apucă pe regină. Ea începu să-l lovească cu pumnii. Avea pumnii mici și era în mod vizibil neobișnuită cu o asemenea activitate, însă loviturile ei nu erau cu totul ineficiente. Lui îi mai rămăsese foarte puțină putere și se părea că pe ea o anima spaima, ceea ce îi turna argint viu în vene.

— Maiestatea Voastră, sâsâi el. Trebuie să încetați. Trebuie să mă ascultați. Axel...

La cuvântul „Axel”, ea încremeni. Asta era tot ceea ce-i trebuia lui. O îmbrânci cu spatele pe fereastră. Balonul, împins înapoi de forță, se îndepărtă cam treizeci de centimetri de fereastră — așa că ea ateriză pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară. Atârna acolo, îngrozită și ținându-se de ceva ce putea să simtă, dar nu putea să vadă, dând din picioarele ei încălțate cu papuci și lovind clădirea. Magnus fu nevoit să accepte câteva lovituri nervoase în piept și în față înainte să poată să o rostogolească în nacelă. Fusta ei se ridică până peste cap și regina Franței fu redusă la o grămadă de materiale și două picioare care se mișcau agitate. Sări și el în nacelă, închise ușa și dădu drumul picioarelor balonului, oftând din rărunchi. Balonul se înălță în sus, deasupra acoperișurilor. Regina reuși să se răsucescă și să se ridice în genunchi. Atinse nacela, cu ochii mari de o mirare ca de copil. Se trase în sus încet și privi peste marginea nacelei, studie priveliștea de dedesubt și leșină.

— Într-o bună zi, spuse Magnus, privind la persoana regală căzută grămadă la picioarele lui, va trebui să-mi scriu memoriile.

Aceea nu fu călătoria în balon la care sperase Magnus.

Pentru început, balonul zbură jos și o făcea extrem de încet, și se pare că cel mai mult îi plăcea să cadă brusc pe acoperișuri și coșuri de fum. Regina se foia și gemea pe fundul nacelei, făcând balonul să se legene înainte și înapoi într-un fel care producea greață. O bufniță îi atacă subit. Și cerul era întunecat, atât de întunecat, încât Magnus nu avea habar încotro mergea. Regina gemu puțin și înălță capul.

— Cine *sunteți*? întrebă cu glas slab.

— Prietenul unui prieten, răspunse Magnus.

— Noi ce...

— Este mai bine să nu întrebați, Maiestatea Voastră. Nu vreți să știți răspunsul. Și cred că ne îndreptăm spre sud, ceea ce reprezintă direcția complet greșită.

— Axel...

— Da. Magnus se aplecă peste marginea nacelei și încercă să distingă străzile de dedesubt. Da, Axel... Dar iată o întrebare... Dacă ați vrea să găsiți, să spunem, Sena, încotro v-ați uita?

Regina își lăsă din nou capul jos.

El reuși să-și adune destulă putere încât să refacă iluzia magică asupra balonului, făcându-l din nou invizibil pentru mundani. Nu mai avu destulă putere cât să se vrăjească și pe sine complet, așa încât unii oameni avură ocazia de a vedea partea superioară a lui Magnus trecând în zbor în întuneric prin fața ferestrelor lor de la catul al treilea. Alți oameni nu făceau economie la lumânări, așa că el se alese cu vreo două priveliști foarte interesante.

În cele din urmă zări o prăvălie pe care o cunoștea. Trase balonul de-a lungul străzii, până ce din ce în ce mai multe locuri i se părură cunoscute și apoi zări catedrala Notre-Dame.

Acum întrebarea era... unde să lase balonul *jos*? Nu puteai pur și simplu să aterizezi cu un balon în mijlocul Parisului. Nici măcar cu unul invizibil. Parisul era prea... țepos.

Nu exista decât o singură soluție pentru asta, iar Magnus deja o detesta.

— Maiestatea Voastră, zise el, îmboldind-o pe regină cu piciorul. Maiestatea Voastră, *trebuie să vă treziți*.

Regina se mișcă din nou.

— Acum, zise Magnus, nu o să vă placă ce am să vă spun, dar credeți-mă că este cea mai bună alternativă dintre multe altele îngrozitoare.

— Axel...

— Da. Acum, într-un minut vom coborî în Sena. . .

— Poftim?

— Și va fi foarte bine dacă ați putea, poate, să vă țineți de nas. Și bănuiesc că rochia dumneavoastră e plină de bijuterii, așa că. . .

Balonul cădea repede, iar apa se apropia. Magnus cârmi balonul spre un loc între două poduri.

— Ați putea să. . .

Balonul se prăbuși pur și simplu ca o piatră. Focul se stinse și mătasea se lăsă imediat peste Magnus și regină. Magnus rămăsese fără putere, dar reuși să găsească destulă cât să rupă mătasea în două, astfel încât să nu-i prindă în capcană. Înotă cu puterea sa proprie, trăgând-o pe regină sub brațul lui, spre mal. Se aflau, așa cum spera, destul de aproape de Tuileries și de docul său. O duse spre trepte și o aruncă pe mal.

— Rămâneți acolo, îi ceru, gâfâind și cu apa picurând din el.

Însă regina era din nou inconștientă. Magnus o invidie.

Urcă treptele și merse târșându-și picioarele pe străzile din Paris. Axel probabil că înconjurase zona de mai multe ori. Căzuseră de acord că dacă ceva nu mergea cum trebuie, Magnus trebuia să trimită un fulger albastru în sus, asemenea unui foc de artificii. O făcu. Apoi se prăbuși la pământ și așteptă.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, o trăsură opri — nu cea simplă, de mai devreme, ci una masivă, colorată în negru, verde și galben. Una care ar fi putut să transporte cu ușurință șase oameni sau mai mulți timp de mai multe zile, în cel mai grandios stil posibil. Axel sări de pe capră și alergă spre Magnus.

— Unde este? De ce ești ud? Ce s-a întâmplat?

— Ea e bine, răspunse Magnus, ridicând o mână. *Aceasta este trăsură? O berline de voyage*¹?

— Da, zise von Fersen. Maiestatețile lor au insistat. Și ar fi lipsit de cuviință dacă ar sosi în ceva mai puțin măreț.

— Și imposibil să nu fie remarcați!

¹ Berlină de călătorie, în lb. franceză.

Pentru prima dată, von Fersen părea să nu se simtă în largul lui. În mod clar detestase ideea și se împotrivi.

— Da, bine... aceasta este trăsura. Dar...

— Ea este pe trepte. Am fost nevoiți să aterizăm în fluviu.

— Să aterizați?

— E o poveste lungă, răspuse Magnus. Să spunem că lucrurile s-au complicat. Dar este în viață.

Axel se lăsă în genunchi în fața lui Magnus.

— Pentru asta, nu vei fi niciodată uitat, spuse Axel pe un ton scăzut. Franța își va aminti. Suedia își va aminti.

— Nu-mi pasă dacă Franța sau Suedia își amintesc. Îmi pasă dacă dumneata îți amintești.

Magnus fu sincer șocat atunci când Axel fu cel care iniție sărutul — cât de brusc fu, cât de pasionat, cum tot Parisul, toți vampirii, Sena, balonul și orice altceva dispărură și nu mai erau decât ei doi pentru o clipă. O clipă perfectă.

Și Magnus fu cel care îl întrerupse.

— Pleacă, șopti el. Vreau să fii în siguranță. Pleacă.

Axel dădu aprobator din cap, părând puțin șocat de propriul lui gest, și alergă spre treptele docului. Magnus se ridică și, cu o ultimă privire, se puse în mișcare.

Să se ducă acasă nu era o opțiune. Vampirii lui Saint Cloud erau probabil în apartamentul lui chiar acum. Trebuia să intre undeva până în zori. Își petrecu noaptea în *la petite maison*¹ a lui *Madame* de —, una dintre cele mai recente iubite. În zori se întoarse la apartamentul lui. Ușa din față era întredeschisă. Pătrunse înăuntru cu mare grijă.

— Claude! strigă el, rămânând, precaut, lângă ușă, în lumină. Marie! Ragnor!

— Nu sunt aici, *monieur*, spuse o voce.

¹ Căsuța, în lb. franceză.

Henri. Bineînțeles. Îl aștepta pe trepte.

— Le-ați făcut rău?

— I-am luat pe cei numiți Claude și Marie. Nu știu cine este Ragnor.

— Le-ați făcut rău? întrebă Magnus din nou.

— Acum sunt dincolo de rău. Stăpânul meu mi-a cerut să îți transmit complimentele sale. A spus că au fost un ospăț pe cinste.

Lui Magnus i se făcu greață. Marie și Claude fuseseră buni cu el, iar acum...

— Stăpânul ar dori tare mult să te vadă, zise Henri. Ce-ar fi să mergem împreună acum și veți putea să stați de vorbă când se va trezi în seara aceasta.

— Cred că voi refuza invitația, spuse Magnus.

— Dacă o faci, cred că vei descoperi că Parisul este cel mai inospitalier loc în care să trăiești. Și cine este acel nou gentilom al dumitale? În cele din urmă îi vom afla numele. Înțelegi?

Henri se ridică și încercă să pară amenințător, dar era un mundan, un întunericit de șaptesprezece ani.

— Ceea ce cred eu, micuțule întunericit, spuse Magnus, pășind mai aproape, este că uiți cu cine ai de-a face.

Magnus lăsă câteva scânteie albastre să licărească între degetele lui. Henri se dădu înapoi o treaptă.

— Du-te acasă și spune-i stăpânului tău că am primit mesajul lui. Am pricinuit neplăceri pe care nu am intenționat să le pricinuiesc. Voi părăsi imediat Parisul. Chestiunea poate fi considerată închisă. Îmi accept pedeapsa.

Se îndepărtă de ușă și întinse brațul, indicând că Henri ar trebui să iasă.

După cum se așteptase, totul era un haos — mobilele răsturnate, urme de arsură pe pereți, operele de artă lipsă, cărțile făcute ferfeniță. În

dormitorul lui fusese turnat vin peste patul și peste hainele sale... Cel puțin credea că era vin.

Magnus nu pierdu timp să caute prin ruine. Cu o fluturare a mâinii, șemineul din marmură se dădu la o parte de la perete. Magnus scoase un sac plin cu *louis d'or*, cu un sul gros de *assignats*¹ și cu o colecție de inele minunate cu citrin, jad, rubin și un topaz albastru magnific.

Era polița lui de asigurare, în caz că revoluționarii ar fi întreprins un raid asupra casei lui. Vampiri, revoluționari... era totuna acum. Își puse inelele pe degete, asignații în haină, iar ludovicii din aur într-un săculeț din piele, pe care, de asemenea, îl depozitase în zid tocmai în acest scop. Vârî mâna și mai adânc în ascunzătoare și scoase un ultim obiect — Cartea Gri, legată în catifea verde. Pe aceasta o puse cu grijă în săculeț.

Auzi un zgomot ușor în spatele lui și Ragnor ieși de sub pat.

— Micul meu prieten, zise Magnus, luând de jos maimuțica înspăimântată. Cel puțin tu ai supraviețuit. Vino. Plecăm împreună.

Când Magnus auzi veștile, se afla în Alpi, odihnindu-se pe malul unui pârau, strivind flori-de-colt cu degetul mare. Magnus încercase să evite toate lucrurile franțuzești vreme de câteva săptămâni — francezi, mâncăruri franțuzești, vești franțuzești. Se delectase cu carne de porc și de vițel, cu băi termale și lectură. În cea mai mare parte a timpului își petrecea zilele singur — cu micul Ragnor — și în liniște. Însă chiar în acea dimineață, un nobil fugit din Dijon venise să stea la hanul unde locuia Magnus. Arăta ca un om căruia îi plăcea să vorbească mult, iar Magnus nu avea chef de o astfel de companie, așa că se dusese să stea pe malul pâraului. Nu fu surprins când bărbatul îl urmă acolo.

— Dumneata! *Monsieur!* îl strigă el pe Magnus în timp ce urca gâfâind dealul.

¹ Asignatul (uneori asignată) era o bancnotă emisă în timpul Revoluției Franceze din 1789, destinată vânzării proprietăților naționale.

Magnus dădu câteva bobârnace unor flori-de-coliș.

— Da?

— Hangiul spune că ați venit recent de la Paris, *monsieur!* Sunteți concetățeanul meu?

Magnus purta la han o mică iluzie magică, astfel încât să poată trece drept un oarecare nobil francez refugiat, unul dintre sutele care fugeau peste graniță.

— Am venit de la Paris, răspuse Magnus, ambiguu.

— Și aveți o maimuță?

Ragnor alerga prin preajmă. Se obișnuise foarte bine în Alpi.

— A, *monsieur*, mă bucur tare mult că v-am găsit! Săptămâni la rând nu am mai vorbit cu nimeni din țara mea. Omul își frângea mâinile. Nu prea mai știu ce să cred sau să fac. Ce vremuri îngrozitoare! Ce orori! Ați auzit de rege și regină, nu mă îndoiesc.

— Ce-i cu ei? Întrebă Magnus, păstrându-și chipul impasibil.

— Maiestatele Lor, Dumnezeu să-i apere! Au încercat să fugă din Paris! Au reușit să ajungă numai până în orașul Varennes, unde se spune că un lucrător poștal l-a recunoscut pe rege. Au fost prinși și trimiși înapoi la Paris. Oh, ce vremuri groaznice!

Fără să scoată vreun cuvânt, Magnus se ridică, îl luă pe Ragnor și se întoarse la han.

Nu voise să se gândească la această chestiune. În mintea lui, Axel și familia fuseseră în siguranță. Așa avea el nevoie să fie. Până acum.

Pășea în sus și în jos în camera lui și, în cele din urmă, îi scrisese o misivă lui Axel pe adresa lui din Paris. Apoi așteptă răspunsul.

Dură trei săptămâni și acesta veni, cu un scris nefamiliar, din Suedia.

Monsieur,

Axel dorește să știți că e bine și că vă răspunde cu aceleași sentimente profunde.

Regele și regina, după cum știți, sunt închiși la Paris. Axel a fost mutat la

Viena pentru a le pleda cauza în fața împăratului, dar mă tem că este hotărât să se întoarcă la Paris, cu riscul vieții sale. Monsieur, de vreme ce Axel pare să vă prețuiască foarte mult, nu ați vrea, vă rog, să-i scrieți și să-l descurajați să facă acest lucru? El este preaiubitul meu frate și îmi fac griji pentru el în mod constant.

I se dădea o adresă din Viena, iar biletul era semnat simplu, „Sophie”. Axel avea să se întoarcă la Paris. De asta, Magnus era sigur.

Vampiri, spirite ale naturii, vârcolaci, vânători de umbre și demoni — aceste lucruri aveau noimă pentru Magnus. Dar lumea mundană — părea să nu aibă niciun tipar, nicio formă. Politicile lor iuți ca argintul viu. Viețile lor scurte...

Magnus se mai gândi o dată la bărbatul cu ochi albaștri care stătuse în picioare în salonul lui. Apoi scăpără un chibrit și arse biletul.

Cuprins

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Peru	7
Regina fugară.....	51
Vampiri, briose și Edmund Herondale	93
Moștenitorul de la miezul nopții	137
Mărirea Hotelului Dumort.....	181
Salvarea lui Raphael Santiago	223
Decăderea Hotelului Dumort.....	267
Ce să-i cumperi unui vânător de umbre care are de toate (și cu care oricum nu ieși în mod oficial).....	309
Ultima bătălie a Institutului din New York.....	347
Cursul iubirii adevărate (și al primelor întâlniri)	393
Căsuța vocală a lui Magnus Bane	433